

รอยยิ้มสุดท้าย

การมาเกิดเพื่อสร้างบารมีของคุณยาย
ในชาตินี้ถือว่าได้รับชัยชนะอย่างงดงาม เพราะท่าน
ได้ประพฤติพรหมจรรย์ ปฏิบัติธรรม ศึกษาวิชา
ธรรมกาย ค้นคว้าความรู้ภายในจนแตกฉาน ละเอียด
ลึกซึ้ง บารมีของท่านจึงแกร่งบยิ่งขึ้น

คุณยายทุ่มเทสร้างบารมีมาโดยตลอด
นับตั้งแต่อยู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ทำวิชากับ
พระเดชพระคุณหลวงปู่ในสถานที่ร่วมนักรบกongทัพ
ธรรมที่เรียกว่าโรงงานทำวิชา เมื่อพระเดชพระคุณ

...รอยยิ้มสุดท้าย...

หลวงปู่มรณภาพแล้ว ต่อมาท่านได้ริเริ่มสร้าง วัดพระธรรมกาย ด้วยวิสัยทัศน์ที่มองการณ์ไกลว่า สักวันหนึ่งคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะแผ่ ขยายออกไปเป็นที่พึงให้แก่ชาวโลก ทำให้ชาวโลกมี สันติสุขอย่างแท้จริง นอกจากนี้คุณยายยังเป็นต้นบุญ ผู้สนับสนุนการบวชของพระภิกษุและสามเณรจำนวน หลายหมื่นรูป เพื่อสืบทอดอายุของพระพุทธศาสนา ให้ยืนยาวต่อไปอีก โดยอยู่เบื้องหลังการอบรม ศีลธรรมเพื่อสร้างคนดีที่โลกต้องการให้เกิดขึ้น มากมาย

ในขณะที่คุณยายยังแข็งแรงอยู่ ท่านคอย อบรมพร่ำสอนและให้กำลังใจลูกศิษย์ในทุกๆ เรื่อง ท่านทำหน้าที่ครูบาอาจารย์ด้วยจิตใจอันประเสริฐ

งดงาม เอาใจใส่ต่อลูกศิษย์ด้วยความห่วงใย ความเมตตากรุณา และความปรารถนาดีข้ามภพข้ามชาติอย่างแท้จริง

นอกจากนี้ท่านยังชวนช่วยบำเพ็ญบุญกิริยาทุกอย่าง ทั้งทอดกฐิน ทอดผ้าป่า สร้างมหาทานบารมี สงเคราะห์โลก สงเคราะห์เพื่อนมนุษย์ ปลอ่ยสัตว์ ปลอ่ยปลา ทำทุกอย่างที่จะเป็นประโยชน์ต่อโลกและเป็นทางมาแห่งบุญ แม้ปกติแล้วท่านมีอัธยาศัยรักสันโดษ มักน้อย ไม่คลุกคลีด้วยหมู่คณะ รักการปฏิบัติธรรม รักความสงบวิเวก แต่เพื่อประโยชน์ของชาวโลกโดยรวมจึงอุทิศตนเพื่อทำงานพระศาสนา ดังนั้นงานของท่านจึงเกิดคุณประโยชน์ต่อชาวโลกอย่างมหาศาล

...รอยยิ้มสุดท้าย...

คุณยายตั้งใจทำทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นทางมาแห่งบุญให้ดีที่สุด ทั้งเรื่อง “งานภายนอก” หรือที่เรียกว่า “งานหยาบ” คือกิจวัตรและกิจกรรมต่างๆ รวมถึง “งานภายใน” หรือ “งานละเอียด” คือการปฏิบัติธรรม ด้วยเหตุนี้เองงานหยาบของท่านก็เป็นเยี่ยม ส่วนงานละเอียดก็เป็นยอด ถือว่าเป็นเรื่องไม่ธรรมดาสำหรับผู้ที่ไม่รู้หนังสือ แต่สามารถทำภารกิจได้ยิ่งใหญ่ขนาดนี้ เพราะผู้ที่รู้หนังสือมากกว่าท่านยังไม่สามารถทำได้อย่างท่าน คุณยายได้สร้างวัดสนับสนุนการบวชพระ วางรากฐานระบบระเบียบแบบแผน ข้อวัตรปฏิบัติต่างๆ แล้วอบรมสั่งสอนศิษยานุศิษย์ด้วยดีจนกระทั่งสังฆารของท่านไม่เอื้ออำนวย

...รอยยิ้มสุดท้าย...

วันหนึ่งหลวงพ่อบำพาเข้าโรงพยาบาล คุณยายก็ป่วยเข้าโรงพยาบาลเหมือนกัน ได้รับการรักษาที่โรงพยาบาลเดียวกันแต่อยู่คนละชั้น คุณอารีพันธุ์ ซึ่งเป็นอุปฐากของคุณยายได้ต่อโทรศัพท์ให้หลวงพ่อสันทนาการกับท่าน เพราะหมอมาหาหรือว่าจะขอเสียบสายอุปกรณ์ทางการแพทย์เพื่อช่วยพุงอาการไว้ แต่หลวงพ่อบปฏิเสธ เพราะคุณยายเคยสั่งเอาไว้ว่า “ท่าน ถ้ายายถึงช่วงสุดท้ายแล้วอย่าให้หมอเขาเอาสายระโยงระยางอะไร เสียบปาก เสียบจมูกยายนะ อย่าให้เจาะคอนะ ยายจะไปเอง” คุณยายมีความพร้อมอยู่เสมอ ท่านอยากไปอย่างสบายๆ หลวงพ่อได้บอกคุณยายผ่านทางโทรศัพท์ว่า “ยาย ไปตรงนั้นเลย...” เพียงเท่านั้นแล้วก็ไม่ได้พูดอะไรกันอีก เพราะหลวงพ่อกับคุณยายได้ตกลงกัน

...รอยยิ้มสุดท้าย...

เรียบร้อยแล้ว เหมือนเมื่อคราวคุณยายทองสุขป่วย จนสิ้นใจอยู่บนตักของคุณยาย ท่านได้บอกคุณยายทองสุขว่า “พี่ เข้านิพพานไปแล้ว” หมายความว่าให้คุณยายทองสุขจรดใจเข้าสู่อายตตนิพพานไปก่อน แต่ยังไม่ต้องเข้าไปอยู่ เมื่อไปถึงตรงนั้นแล้วค่อยถอยกลับมาที่สวรรค์ชั้นดุสิต อยู่ในเพศสมณเทวบุตร เพื่อสร้างบารมีต่อไป

มหาปุชณียาจารย์ อย่างเช่นพระเดชพระคุณ หลวงปู่ และคุณยายอาจารย์ต่างก็ทำอย่างเดียวกัน คือ ก่อนตายท่านจะถอดกายออกไปก่อน ปล่อยให้กายมนุษย์หยาบดำรงอยู่ไปตามสภาพ ภายนอกมองดูเหมือนคนป่วยที่กำลังมีทุกข์เวทนา แต่นั่นเป็นเรื่องของกายมนุษย์หยาบ ส่วนละเอียดของท่านจะเข้าสู่ศูนย์กลางกายมุ่งไปสู่อายตตนิพพานตามความชำนาญ แล้วค่อยย้อนกลับมาอยู่ในรูปของกายทิพย์

...รอยยิ้มสุดท้าย...

เมื่อถึงวินาทีสุดท้ายของชีวิต คุณยายยิ้ม
น้อยๆ เป็นครั้งสุดท้ายอย่างงดงาม ท่านหลับตาพริ้ม
พร้อมกับละโลกไปอย่างมีความสุข เดินทางออกจาก
กายมนุษย์อย่างผู้นิรทุกข์แล้วไปสู่วิมานแก้วที่สดใส
สวยงาม โอฬารตระการตา ณ วังบุญพิเศษเขตบรม
โพธิสัตว์ ภายในสวรรค์ชั้นดุสิต สมดังความปรารถนา
แม้ท่านจะไม่รู้หนังสือแต่ท่านได้บำเพ็ญตนดุษณี
นักปราชญ์ผู้ชาญฉลาดในการใช้สังขารเพื่อสั่งสมบุญ
อย่างคุ่มค่า เมื่อสังขารเสื่อมโทรมใกล้แตกสลาย
ท่านได้ละสังขารที่เป็นดังภาชนะดินแล้วเกิดใหม่ใน
รูปของกายทิพย์ ซึ่งเป็นดังภาชนะทองแก้วที่ดีกว่า
ประณีตกว่าและสวยงามกว่า คุณยายได้ละโลกนี้ไป
อย่างผู้มีชัยชนะ กลับสู่ดุสิตเทวโลกโดยมีบุญบารมี
ติดตัวไปมหาศาล

...รอยยิ้มสุดท้าย...

เมื่อคุณยายละสังขารแล้ว ศิษยานุศิษย์ได้
ร่วมกันบูชาคุณท่านด้วยการห่อร่างด้วยผ้าขาวสลับ
กับสำลีที่ประพรมด้วยน้ำหอมเป็นอย่างดี จากนั้นจึง
บรรจุไว้ในหีบไม้หอม ซ่อนอยู่ในเรือนที่สานด้วยแผ่น
เงินและเรือนที่สานด้วยแผ่นทองคำเป็นชั้นสุดท้าย
ยิ่งไปกว่านั้น ศิษยานุศิษย์ของท่านยังได้พร้อมใจกัน
จัดทำ “มหาสุวรรณรัตนภูษา” คือผืนผ้าที่ทำจากห้วง
ทองคำร้อยกันเป็นผืนใหญ่ ประดับด้วยเพชรพลอย
งามระยิบตา คลุมเรือนทองของท่านเอาไว้ แล้วอัญเชิญ
ไปประดิษฐานเพื่อการบำเพ็ญกุศล ภายในพื้นที่ด้าน
หลังรัตนบัลลังก์ของสภာธรรมกายสากล ซึ่งเป็น
อาคารขนาดใหญ่เพื่อการประพฤติปฏิบัติธรรม
ของวัดพระธรรมกาย

...รอยยิ้มสุดท้าย...

ตลอดระยะเวลา 92 ปีของคุณยายนั้น ท่านได้ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า ใช้วันเวลาทุกอนูวินาที เพื่อสร้างบารมีอย่างเต็มที่ ท่านไม่เคยว่างเว้นจากการสร้างบารมี แม้ละสังขารจากโลกมนุษย์ไปสู่สถานที่แห่งใหม่อันเป็นทิพย์แล้ว ท่านก็อยู่ในที่ที่มีแต่การปฏิบัติธรรมเพียงอย่างเดียว นั่งเจริญสมาธิภาวนาตลอดต่อเนื่องกันโดยไม่มีกิจอย่างอื่น ทำใจหยุดนิ่ง กลางกายเรื่อยไปเพื่อมุ่งไปสู่ที่สุดแห่งธรรม เป็นการทำงานที่แท้จริง คือรบกับกิเลสอาสวะและพญามาร เพื่อดับต้นเหตุแห่งความทุกข์ทรมานทั้งปวง

แม้ว่าเวลาในโลกมนุษย์ของคุณยายได้หมดลงแล้ว แต่ลูกหลานของท่านยังคงมีเวลาเหลือพอที่จะใช้สร้างประโยชน์สูงสุด กิจสำคัญของทุกคนคือ

...รอยยิ้มสุดท้าย...

การเติมความบริสุทธิ์ให้กับ กาย วาจา ใจ แสวงหา
ความรู้และปัญญาอันบริสุทธิ์ภายใน แม้ในเวลานี้
เรื่องราวเกี่ยวกับสรรพสิ่งและสรรพสัตว์ทั้งหลายยัง
คงเป็นความลับสำหรับเรา แต่เมื่อเราได้มาอยู่ภายใต้
ร่มเงาของคุณยายแล้ว เราจะต้องประพฤติปฏิบัติ
ธรรมให้เข้าถึงวิชชาธรรมกาย เพื่อไขกุญแจเปิดเผย
ความลับเหล่านั้นให้จงได้ ในที่สุดแล้วความสงสัย
เคลือบแคลงต่าง ๆ ภายในใจเราจะล่มสลายไป เช่น
เดียวกับคุณยายที่สามารถล่วงรู้ความลับทั้งปวงได้ใน
ยามที่ดวงตาของท่านปิดสนิท

